

FORVALTNING AF DE YDRE GRÆNSER

EU's grænseforvaltningspolitik har været nødsaget til at tilpasse sig en betydelig udvikling, som f.eks. i forbindelse med den hidtil usete tilstrømning af flygtninge og irregulære migranter, og siden midten af 2015 er der blevet afsløret en række mangler i EU's politikker for de ydre grænser og migration. De udfordringer, der er forbundet med stigningen i de blandede migrationsstrømme til EU, og de øgede sikkerhedsproblemer har udløst en ny periode med aktiviteter på området for beskyttelse af EU's ydre grænser, hvilket også har konsekvenser for EU's indre grænser.

RETSGRUNDLAG

Artikel 3, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Artikel 67 og 77 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

MÅL

Et fælles område uden kontrol ved de indre grænser – Schengenområdet – kræver også, at der føres en fælles politik for forvaltning af de ydre grænser. Artikel 3, stk. 2, i TEU fastsætter, at der skal træffes "passende foranstaltninger vedrørende kontrol ved de ydre grænser". EU sigter derfor mod at fastlægge fælles standarder for kontrollen ved sine ydre grænser og mod gradvist at iværksætte et integreret system til forvaltning af disse grænser.

RESULTATER

Det første skridt hen imod en fælles politik for forvaltning af de ydre grænser blev taget den 14. juni 1985, da repræsentanter for fem af de daværende ti medlemsstater af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab mødtes tæt ved den luxembourgske grænseby Schengen og skrev under på en international traktat, den såkaldte Schengenaftale, som fem år senere blev suppleret af Schengengennemførelseskonventionen^[1]. Schengenområdet, området uden grænser, der blev skabt af de gældende

[1] **Schengenreglerne**: Konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

Schengenregler (som aftalerne og reglerne samlet set går under), omfatter i øjeblikket 26 europæiske lande^[2].

A. Schengenreglerne vedrørende de ydre grænser

De bestemmelser, som i dag udgør de gældende Schengenregler vedrørende de ydre grænser, og som er baseret på de oprindelige regler, der blev indarbejdet i EU's retsorden ved Amsterdamtraktaten (1.1.3). Bestemmelserne findes i en lang række foranstaltninger, der groft kan inddeles i fem kategorier.

1. Schengengrænsekodeksen^[3] er den centrale søjle i forvaltningen af de ydre grænser. Den fastsætter bestemmelser om passage af de ydre grænser og betingelserne for midlertidig genindførelse af kontrol ved de indre grænser. Den forpligter EU-landene til at foretage systematisk kontrol i relevante databaser vedrørende alle personer, herunder personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten (dvs. EU-borgere og deres familiemedlemmer, som ikke er EU-borgere), når de passerer de ydre grænser. De databaser, der anvendes til kontrol, omfatter Schengeninformationssystemet (SIS) og INTERPOL's database over stjålne og bortkomne rejsedokumenter. Disse forpligtelser gælder ved alle ydre grænser (luft-, sø- og landgrænser), både for ind- og udrejse.

2. Schengeninformationssystemet (SIS)

SIS er et system til informationsudveksling og en database, der bidrager til at sikre den internationale sikkerhed i Schengenområdet, hvor der ikke foretages kontrol ved de indre grænser. Det er EU's mest anvendte og mest effektive IT-system inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (4.2.1). Myndigheder i hele EU anvender SIS til at foretage eller konsultere indberetninger om eftersøgte eller forsvundne personer og genstande. Det indeholder over 80 mio. indberetninger og blev konsulteret over 5 mia. gange af myndighederne i 2017 med mere end 240 000 hits på udenlandske indberetninger (indberetninger fra et andet land). SIS er for nylig blevet styrket ved ajourførte regler, som vil tage højde for potentielle mangler i systemet og bevirke, at der indføres en række væsentlige ændringer af de typer af indberetninger, der foretages.

Efter den seneste reform i 2018 er anvendelsesområdet for SIS nu fastlagt i tre retsakter, som har form af tre særskilte forordninger (der erstatter SIS II):

- Politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager^[4]
- Ind- og udrejsekontrol^[5]

[2]Området omfatter ikke Det Forenede Kongerige, Irland, Kroatien, Bulgarien og Rumænien. Det omfatter imidlertid tre ikke-EU-medlemsstater: Schweiz, Norge og Liechtenstein.

[4]Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2018/1862](#) af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området politisamarbejde og strafferetligt samarbejde, om ændring og ophævelse af Rådets afgørelse 2007/533/RIA og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1986/2006 og Kommissionens afgørelse 2010/261/EU, EUT L 312 af 7.12.2018, s. 56.

[5]Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2018/1861](#) af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området ind- og udrejsekontrol, om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og om ændring og ophævelse af forordning (EF) nr. 1987/2006, EUT L 312 af 7.12.2018, s. 14.

- Tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold^[6].

Ved disse tre forordninger indføres der som supplement til håndfladeaftryk, fingeraftryk, ansigtsbilleder og forsvundne personers DNA, således at disses identitet kan bekræftes, yderligere kategorier af indberetninger til systemet såsom indberetninger om ukendte mistænkte eller eftersøgte personer, forebyggende indberetninger om børn, der er i fare for at blive bortført af en forælder, indberetninger med henblik på tilbagesendelse samt indberetninger i forbindelse med afgørelser om tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

3. Fonden for Intern Sikkerhed: Grænser og Visum (ISF)

Ikke alle medlemsstater har ydre grænser, og ikke alle er i samme grad påvirket af trafikstrømme på tværs af grænserne. EU afsætter derfor midler til at forsøge at kompensere visse omkostninger for de medlemsstater, hvis ydre grænser svarer til EU's ydre grænser. Denne byrdefordelingsmekanisme blev indført for finansieringsperioden 2014-2020 og tildelt i alt 3,8 mia. EUR over en syvårig periode. Hovedformålet med Fonden for Intern Sikkerhed er at bidrage til at sikre et højt sikkerhedsniveau i Unionen og samtidig lette den lovlige rejseaktivitet. Statslige og føderale myndigheder, lokale offentlige organer, ikkestatslige organisationer, humanitære organisationer, privatretlige og offentligretlige selskaber samt uddannelses- og forskningsorganisationer er blandt dem, der kan opnå støtte fra de programmer, som gennemføres ved hjælp af denne fond.

4. Ind- og udrejsesystemet (EES)

Ind- og udrejsesystemet (EES)^[7] er et informationssystem, som fremskynder og styrker grænsekontrollen for tredjelandsstatsborgere, der rejser til EU. Ved ind- og udrejsesystemet erstattes den manuelle stempning af pas ved grænsen med elektronisk registrering i databasen.

Ind- og udrejsesystemets hovedmål er:

- at mindske den tid, der bruges på grænsekontrol, og forbedre grænsekontrollens kvalitet ved automatisk at beregne varigheden af hver enkelt rejsendes tilladte ophold
- at sikre systematisk og pålidelig identifikation af personer, hvis opholdstilladelse er udløbet
- at styrke den interne sikkerhed og bistå terrorbekæmpelsen ved at give de retshåndhævende myndigheder adgang til fortegnelser over rejsehistorik

De nationale retshåndhævende myndigheder og Europol har adgang til ind- og udrejsesystemet, men det har asylmyndighederne ikke. Der kan på visse betingelser

[6]Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2018/1860](#) af 28. november 2018 om brug af Schengeninformationssystemet i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, EUT L 312 af 7.12.2018, s. 1.

[7][Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EU\) 2017/2226 af 30. november 2017](#) om oprettelse af et ind- og udrejsesystem til registrering af ind- og udrejseoplysninger og oplysninger om nægtelse af indrejse vedrørende tredjelandsstatsborgere, der passerer medlemsstaternes ydre grænser, om fastlæggelse af betingelserne for adgang til ind- og udrejsesystemet til retshåndhævelsesformål og om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen og forordning (EF) nr. 767/2008 og (EU) nr. 1077/2011, EUT L 327 af 9.12.2017, s. 20.

gives tilladelse til overførsel af data med henblik på retshåndhævelse eller tilbagesendelse til tredjelande og til EU-medlemsstater, der ikke deltager i ind- og udrejsesystemet. Ind- og udrejsesystemet vil registrere de rejsendes oplysninger (navn, rejsedokumenttype, fingeraftryk, visuelle billede og dato og sted for ind- og udrejse), når de passerer Schengenområdet's ydre grænser. Det vil gælde for alle tredjelandstatsborgere, såvel for statsborgere fra tredjelande, der har behov for et visum, som for dem, der er visumfritaget. Det vil desuden blive anvendt af konsulære myndigheder og grænsemyndigheder.

5. Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex)

Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex) og de nationale myndigheder udgør tilsammen den europæiske grænse- og kystvagt (EBCG)^[8].

Den europæiske grænse- og kystvagt blev operationel i oktober 2016. Dette [decentraliserede agentur](#) har ansvaret for at overvåge EU's ydre grænser og sammen med medlemsstaterne at identificere og afhjælpe eventuelle sikkerhedstrusler mod EU's ydre grænser. Parlamentet havde i årene op til 2015 opfordret til, at Frontex' rolle blev styrket med henblik på at øge agenturets kapacitet til at reagere mere effektivt på de skiftende migrationsstrømme. I sin [beslutning af 2. april 2014 om midtvejsrevision af Stockholmprogrammet](#)^[9] opfordrede Parlamentet f.eks. til, at Schengenområdet's ydre grænser bevogtes af EU-grænsevagter. I sine konklusioner fra oktober 2015 gav Det Europæiske Råd også udtryk for sin støtte til en "gradvis indførelse af et integreret system for forvaltning af de ydre grænser". Parlamentet insisterede på, at agenturets nye beføjelser til at gribe ind ville blive aktiveret ved en afgørelse truffet af medlemsstaterne i Rådet og ikke ved Kommissionens afgørelse som oprindeligt foreslået. Denne forordning udvider anvendelsesområdet for EBCG's/Frontex' aktiviteter til at omfatte øget støtte til medlemsstaterne på områderne for migrationsstyring, bekæmpelsen af grænseoverskridende kriminalitet samt eftersøgnings- og redningsoperationer. Den muliggør, at Frontex kan spille en større rolle i forbindelse med tilbagesendelser af migranter til deres oprindelseslande i overensstemmelse med de afgørelser, der træffes af de nationale myndigheder. Rådet kan under ekstraordinære omstændigheder og på grundlag af et forslag fra Kommissionen anmode agenturet om at gribe ind og bistå medlemsstaterne. Dette er tilfældet når:

- en medlemsstat ikke (inden for en fastsat tidsfrist) overholder en bindende afgørelse truffet af agenturets bestyrelse med henblik på at afhjælpe svagheder i landets grænseforvaltning
- der er et særligt og uforholdsmæssigt stort pres på den ydre grænse, som bringer Schengenområdet's funktion i fare. Hvis en medlemsstat modsætter sig en rådsafgørelse om at yde bistand, kan de øvrige EU-lande midlertidigt genindføre kontrol ved de indre grænser.

[8]Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2016/1624](#) af 14. september 2016 om den europæiske grænse- og kystvagt og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 863/2007, Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 og Rådets beslutning 2005/267/EF, EUT L 251 af 16.9.2016, s. 1.

[9]Punkt 74 i [Europa-Parlamentets beslutning af 2. april 2014 om midtvejsrevision af Stockholmprogrammet](#), EUT C 408 af 30.11.2017, s. 8.

Kommissionen fremlagde i september 2018 et [nyt forslag om at styrke Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning](#), som blev vedtaget i november 2019^[10]. Agenturet opnåede et nyt mandat og sine egne midler og beføjelser til at beskytte de ydre grænser, gennemføre tilbagesendelser mere effektivt og samarbejde med lande uden for EU.

Kernen i det styrkede agentur vil være et stående korps på [10 000 grænsevagter med udøvende beføjelser](#), der til enhver tid vil være rede til at støtte medlemsstaterne. Agenturet vil desuden have et stærkere mandat til at foretage tilbagesendelser og vil samarbejde tættere med lande uden for EU, herunder med dem, der ikke grænser op til EU. Det nye stående korps af europæiske grænse- og kystvagter vil stå til rådighed, når det er fuldt operationelt i 2021, og det vil nå op på sin fulde kapacitet på 10 000 grænsevagter senest i 2024.

B. Udviklingen i EU's forvaltning af de ydre grænser

1. Udviklingen er taget til i fart som følge af de omfattende tab af menneskeliv i Middelhavet i løbet af de seneste år sammen med den kolossale tilstrømning af flygtninge og migranter siden september 2015.

Før flygtningekrisen var der kun tre lande, der havde opsat hegn ved de ydre grænser med det formål at forhindre migranter og flygtninge i at få adgang til deres områder: Spanien (hvor opsætningen blev fuldført i 2005 og udvidet i 2009), Grækenland (fuldført i 2012) og Bulgarien (som reaktion på Grækenlands handlinger, fuldført i 2014). På trods af Schengenræmskodeksens artikel 14, stk. 2, der fastlår, at indrejse kun kan "nægtes ved en begrundet afgørelse med angivelse af de præcise grunde til nægtelsen", er **et stigende antal medlemsstater gradvist begyndt at opføre mure og hegn ved grænserne** med det formål vilkårligt at forhindre migranter og asylsøgere i at få adgang til deres nationale områder. Som følge af manglen på udtrykkelige EU-regler om opsætning af hegn ved Schengenområdet's ydre grænser har medlemsstater endvidere opført barrierer mellem EU og tredjelande (navnlig Marokko og Rusland), herunder førtiltrædelseslande (Republikken Nordmakedonien, Serbien og Tyrkiet), såvel som mellem EU og et land, der kandiderer til at indgå i Schengenområdet – Kroatien. Der er desuden blevet opsat hegn inden for Schengenområdet, som f.eks. hegnet mellem Østrig og Slovenien, mens de spanske praksisser i Melilla granskes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg.

2. I september 2018 blev det europæiske system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS) oprettet.

Formålet med dette nye centraliserede informationssystem er at indsamle oplysninger om tredjelandsstatsborgere, der er fritaget for visumpligt for at rejse ind i Schengenområdet, og at afdække eventuelle sikkerhedsrisici eller risici forbundet med irregulær migration. Databasen vil foretage forudgående kontrol af rejsende, der er visumfritaget, og nægte dem rejsetilladelse, hvis de anses for at udgøre en risiko.

[10]Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2019/1896](#) af 13. november 2019 om europæiske grænse- og kystvagt og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1052/2013 og (EF) nr. 2016/1624, EUT L 295 af 14.11.2019, s. 1.

Systemet vil være lig allerede eksisterende systemer, der bl.a. anvendes i USA (ESTA), Canada og Australien.

Fordelene ved ETIAS omfatter færre forsinkelser ved grænserne, forbedret intern sikkerhed, bedre forebyggelse af ulovlig indvandring og mindsket risiko for folkesundheden. Selv om systemet vil gennemføre forudgående kontroller, vil den endelige afgørelse om, hvorvidt der skal tillades eller nægtes indrejse – selv i tilfælde, hvor vedkommende er i besiddelse af en gyldig rejsetilladelse – blive truffet af de nationale grænsevagter, der udfører grænsekontrollen, i overensstemmelse med bestemmelserne i Schengengrænsekodeksen. ETIAS har tre hovedopgaver:

- kontrol af de oplysninger, som visumfritagne tredjelandstatsborgere forud for deres rejse til EU har indgivet gennem en onlineansøgning
- behandling af ansøgninger ved at sammenholde oplysningerne heri med oplysningerne fra andre EU-informationssystemer (som f.eks. SIS, VIS, Europols database, Interpols database, ind- og udrejsesystemet og Eurodac, som er et europæisk fingeraftrykssystem, der gør det muligt at sammenligne fingeraftryk)
- udstedelse af rejsetilladelser i tilfælde, hvor der ikke er fastlagt resultater eller elementer, som kræver yderligere analyse.

Rejsetilladelser bør foreligge inden for få minutter. Der vil blive opkrævet et ansøgningsgebyr på 7 EUR. Rådet besluttede i juni 2017 at opdele forslaget i to særskilte retsakter^[11], da forslagets retsgrundlag (for så vidt angår Schengen) ikke kunne omfatte ændringer af Europolforordningen. ETIAS vil blive udviklet af eu-LISA-agenturet og vil blive operationel i 2021.

3. eu-LISA

[eu-LISA](#), der blev oprettet i 2011, er ansvarlig for den operationelle forvaltning af tre centraliserede EU-informationssystemer: SIS, VIS og Eurodac^[12]. Dets rolle er at gennemføre den nye IT-arkitektur på området retlige og indre anliggender. I november 2019 blev eu-LISA's mandat revideret^[13], og agenturets kapacitet til at bidrage til grænseforvaltning, retshåndhævelsessamarbejde og migrationsstyring i EU blev videreudviklet.

4. Interoperabilitet mellem EU-informationssystemer vedrørende grænser

EU har været i færd med at udvikle store centraliserede IT-systemer (SIS, VIS, Eurodac, EES og ETIAS) med henblik på at indsamle, behandle og udveksle

[11]Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2018/1240](#) af 12. september 2018 om oprettelse af et europæisk system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS) og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011, (EU) nr. 515/2014, (EU) 2016/399, (EU) 2016/1624 og (EU) 2017/2226, EUT L 236 af 19.9.2018, stk. 1 og [forordning \(EU\) 2018/1241](#) af 12. september 2018 om ændring af forordning (EU) 2016/794 med henblik på oprettelse af et EU-system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS) – Europols opgaver, EUT L 236 af 19.9.2018, s. 72.

[12]Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2018/1726](#) af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-Systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed (eu-LISA) og om ændring af forordning (EF) nr. 1987/2006 og Rådets afgørelse 2007/533/RIA og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1077/2011, EUT L 295 af 21.11.2018, s. 99.

[13]Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2018/1726](#) af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-Systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed (eu-LISA) og om ændring af forordning (EF) nr. 1987/2006 og Rådets afgørelse 2007/533/RIA og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1077/2011, EUT L 295 af 21.11.2018, s. 99.

oplysninger, der er af afgørende betydning for sikkerhedssamarbejdet og for forvaltningen af de ydre grænser og migration. Kommissionen foreslog i december 2017 at gøre disse informationssystemer interoperable på EU-plan, således at data og oplysninger vil kunne udveksles på en sådan måde, at de oplysninger, myndighederne har brug for, vil være tilgængelige når som helst og hvor som helst. Interoperabilitet betyder, at informationsteknologisystemer er i stand til at udveksle data og dele oplysninger og viden, således at der undgås informationshuller, som kan opstå på grund af disse systemers kompleksitet og fragmentering^[14].

To forordninger, der blev vedtaget i maj 2019, vil gøre det muligt for disse systemer at supplere hinanden, lette korrekt identifikation af personer og bidrage til at bekæmpe identitetssvig. De ændrer ikke adgangsrettighederne som fastsat i retsgrundlaget for hvert europæisk informationssystem, men opstiller følgende interoperabilitetskomponenter:

- en europæisk søgeportal, der vil give de kompetente myndigheder mulighed for at søge i flere informationssystemer samtidig ved hjælp af både biografiske og biometriske data
- en fælles biometrisk matchtjeneste, der vil muliggøre søgning efter og sammenligning af biometriske data (fingeraftryk og ansigtsbilleder) fra flere systemer
- et fælles identitetsregister, der vil indeholde biografiske og biometriske data for ikke-EU-borgere, der på nuværende tidspunkt er lagret i flere forskellige EU-informationssystemer
- en multiidentitetsdetektor, der kontrollerer, om de biografiske identitetsdata i søgningen findes i andre systemer, for at gøre det muligt at påvise flere identiteter knyttet til det samme sæt biometriske data.

EUROPA-PARLAMENTETS ROLLE

Parlamentets reaktioner på udformningen af politikken for forvaltning af de ydre grænser har været blandede. Det har i store træk støttet EBCG's og andre relevante EU-agenturers opgraderede organisatoriske rolle og ofte opfordret til, at deres rolle styrkes yderligere, i takt med at EU kæmper med migrationskrisen i Middelhavsområdet. Mens Parlamentets holdning til udviklingen af EBCG har været overvejende positiv, har det været mere forbeholdent i sit syn på intelligente grænser. Dets reaktion på Kommissionens forslag fra 2013 var at udtrykke forbehold over for den omfattende teknologiske opbygning og massebehandling af personoplysninger, der foreslås til de ydre grænser. Ydermere har de forventede omkostninger til den teknologi, som skal anvendes i forbindelse med intelligente grænser, sammen med tvivl

[14]Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2019/817](#) af 20. maj 2019 om fastsættelse af en ramme for interoperabilitet mellem EU-informationssystemer vedrørende grænser og visum og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2016/399, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240, (EU) 2018/1726 og (EU) 2018/1861, Rådets beslutning 2004/512/EF og Rådets afgørelse 2008/633/RIA, EUT L 135 af 22.5.2019, s. 57, og Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) 2019/818](#) af 20. maj 2019 om fastsættelse af en ramme for interoperabilitet mellem EU-informationssystemer vedrørende politisamarbejde og retligt samarbejde, asyl og migration og om ændring af forordning (EU) 2018/1726, (EU) 2018/1862 og (EU) 2019/816, EUT L 135 af 22.5.2019, s. 85.

om dens fordele givet anledning til en række bekymringer i Parlamentet. I sin beslutning af 12. september 2013 om den anden rapport vedrørende gennemførelsen af strategien for den indre sikkerhed understregede Parlamentet, at "nye IT-systemer på migrations- og grænseforvaltningsområdet, som f.eks. initiativerne om "intelligente grænser", bør analyseres nøje, specielt i forhold til nødvendigheds- og proportionalitetsprincipperne". Dette blev fulgt op af en mundtlig forespørgsel til Kommissionen og Rådet i september 2015, hvori de blev forespurgt om deres holdning til de retshåndhævende myndigheders adgang til systemet og til relevansen af Den Europæiske Unions Domstol dom fra april 2014 om datalagringsdirektivet (se [4.2.8](#)). Hvis der ikke hurtigt sker fremskridt med hensyn til den foreslåede reform af Dublin III-forordningen^[15], kan Parlamentet standse igangværende forhandlinger om alle sager, der har interesse for justits- og indenrigsministerierne, som f.eks. det seneste forslag om interoperabilitet, revisionen af Eurodac-systemet og andre relevante sager. Allerede i 2012 havde Parlamentet med den såkaldte "Schengen freeze" held med at indføre denne tilgang, da det besluttede at stoppe for samarbejdet om de vigtigste RIA-sager, der var under forhandling, som reaktion på Rådets afgørelser om at ændre retsgrundlaget for pakken vedrørende forvaltningen af Schengensamarbejdet. I sin beslutning om den årlige rapport om Schengenområdets funktionsmåde^[16] søgte Parlamentet at gøre opmærksom på det forhold, at der, selv om EU havde vedtaget et så stort antal foranstaltninger til at styrke sine ydre grænser, herunder grænsekontrol, ikke var blevet truffet nogen tilsvarende foranstaltning til at fjerne kontrollen ved de indre grænser.

Parlamentet har endvidere insisteret på behovet for, at der ved alle de bestræbelser, der gøres på dette område, tages behørigt hensyn til EU's grænse- og asylregler samt til EU's charter om grundlæggende rettigheder. Parlamentet har således i nogen tid opfordret til, at der følges pålidelige og retfærdige procedurer, og at der anlægges en holistisk tilgang til migration på EU-plan^[17].

Udo Bux
12/2019

[15][Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning](#) af 4. maj 2016 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning) ([COM\(2016\)0270](#)).

[16]Europa-Parlamentets beslutning af 30. maj 2018 om årlig rapport om, hvordan Schengenområdet fungerer ([Vedtagne tekster, P8_TA\(2018\)0228](#)).

[17][Europa-Parlamentets beslutning af 12. april 2016](#) om situationen i Middelhavet og behovet for en holistisk EU-tilgang til migration, EUT C 58 af 15.2.2018, s. 9

